

61997C0085

Forslag til afgørelse fra generaladvokat Mischo fremsat den 19. maj 1998. - Société financière d'investissements SPRL (SFI) mod den belgiske stat. - Anmodning om præjudiciel afgørelse: Tribunal de première instance de Liège - Belgien. - Moms - Forældelsesfrist - Begyndelsestidspunkt - Beregningsmetode. - Sag C-85/97.

Samling af Afgørelser 1998 side I-07447

Generaladvokatens forslag til afgørelse

1 Tribunal de première instance de Liège er i denne sag blevet anmodet om at afgøre en tvist mellem Société financière d'investissements SPRL (herefter »SFI«) og den belgiske stat. Tvisten omhandler et af SFI skyldigt momsbeløb, som den belgiske afgiftsmyndighed har fremsat krav om betaling af. SFI har anfaegtet dette betalingskrav og har fremført visse indsigelser. Selskabet gør navnlig gældende dels, at afgiftsmyndighedens inddrivelse ikke kan gennemføres, idet der foreligger forældelse, dels at den af afgiftsmyndigheden anvendte beregningsmetode for værdien af den fordel in natura, som udgøres af et af selskabets koeretojer, som er stillet til rådighed for en medarbejder til privat brug, er retligt ukorrekt. Som følge af, at SFI har påberaabt sig fællesskabsretten, har den nationale ret forelagt Domstolen følgende to præjudicielle spørgsmål:

»1) Er det foreneligt med artikel 4 og 10 i sjette momsdirektiv, naar toldvaesenet antager, at forældelsesfristen for afgiftskrav begynder at løbe den 20. i den måned, der følger efter det kvartal, hvor momsregistrering har fundet sted, for saa vidt angaar afgiftspligtige transaktioner, der har fundet sted inden registreringen?

2) Er en ordning, hvorved moms af enhver fordel, som en ansat i et selskab oppebaerer, beregnes efter 'bruttometoden', naar arbejdsgiveren har betalt belgisk moms, men hvor moms ikke anses for inkluderet, naar der er betalt moms i en anden medlemsstat, i strid med Rom-traktatens artikel 95 og med princippet om 'afgiftsneutralitet' i henhold til sjette momsdirektiv?»

2 Forelæggelsesafgoerelsen indeholder kun ganske faa oplysninger om sagens faktiske og retlige baggrund. Efter min opfattelse volder disse manglende oplysninger om baggrunden for de praedjudicielle spoergsmaal, som under andre omstaendigheder kunne have foert til, at der ikke kunne gives et relevant svar, dog ikke i den foreliggende sag nogen problemer. Med det foerste spoergsmaal fremstiller den nationale ret den belgiske afgiftsmyndigheds holdning til fastsaettelsen af begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen for opkraevningen af moms, og spoerger, om denne holdning, som maa betragtes som en korrekt fortolkning af de relevante nationale bestemmelser, er forenelig med faellesskabsretten, naermere bestemt artikel 4 og 10 i Raadets sjette direktiv 77/388/EOEF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsaetningsafgifter - Det faelles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (1) (herefter »sjette direktiv«). Spoergsmaalet kan besvares uden naermere

kendskab til omstaendighederne omkring uoverensstemmelserne mellem SFI og afgiftsmyndigheden.

3 Det andet spoergsmaal er mindre klart, om end dette alene beror paa den heri anvendte terminologi, med udtrykkene »bruttometoden« og »moms anses (ikke) for inkluderet«, som ikke anvendes i Faellesskabets momsdirektiver. Desuden anmodes der heri om en proevelse dels i forhold til en bestemmelse i traktaten, dels i forhold til et princip i Faellesskabets momssystem. Imidlertid fremstaar spoergsmaalet mere kompliceret, end det i virkeligheden er. Det fremgaar nemlig af gennemgangen af sagsakterne og af de indlaeg, som blev afgivet under retsmoedet, at spoergsmaalet naermere bestemt er, hvilket beskatningsgrundlag der finder anvendelse i forbindelse med beregningen af moms af den fordel in natura, som udgoeres af et af selskabets goder, der er stillet til raadighed for en medarbejder, og for hvilken momsen er betalt i en anden medlemsstat. Ogsaa dette spoergsmaal kan besvares hensigtsmaessigt, uden at man behoever at kende SFI's noejagtige situation.

Foerste spoergsmaal

4 Med hensyn til det foerste spoergsmaal bemaerkes, for det foerste, at grunden til, at der er blevet forelagt et spoergsmaal om foreneligheden af afgiftsmyndighedens holdning med hensyn til faellesskabsretten, er, at SFI anfaegter denne holdning, og til stoette for sin argumentation paaberaaber sig faellesskabsretten. Ifoelge SFI skal en debitor kunne paaberaabe sig, at foraeldelsen begynder at loebe fra det tidspunkt, hvor fordringen mod ham opstaar og dermed fra det tidspunkt, hvor fordringshaveren er berettiget til at goere sin fordring gaeldende.

5 Sjette direktivs artikel 10, stk. 1, har - og det er ifoelge SFI her, at faellesskabsretten er relevant - foelgende ordlyd:

»1. I det foelgende forstaas ved

a) afgiftspligtens indtraeden: den omstaendighed, der bevirker, at lovens betingelser for afgiftens forfald er opfyldt

b) afgiftens forfald: det forhold, at statskassen i henhold til loven fra et bestemt tidspunkt kan goere sit krav gaeldende over for den afgiftspligtige person, ogsaa selv om der kan gives udsaettelse med betalingen.«

6 Ifoelge denne argumentation fremgaar begyndelsestidspunktet for foraeldelsesfristen af faellesskabsretten, eftersom denne dato ikke kan vaere forskellig fra forfaldstidspunktet, som i sjette direktiv er fastsat til datoen for afgiftspligtens indtraeden, saaledes som denne er defineret i direktivet. Derfor har den belgiske lovgiver ved at vaelge et andet tidspunkt tilsidesat sjette direktiv, hvorfor SFI og enhver anden afgiftspligtig person kan paaberaabe sig denne tilsidesaettelse.

7 Denne argumentation, som forekommer logisk, maa imidlertid forkastes, idet den er baseret paa en unoejagtig begrundelse. Den foerste unoejagtighed bestaar i fejlopfattelsen med hensyn til begrebet forfald. Saaledes er det ikke afgiftens forfald, der bevirker, at afgiften umiddelbart skal betales. Afgiften forfalder, fordi den afgiftspligtige transaktion er gennemfoert eller - for at bruge udtrykket i sjette direktiv - fordi afgiftspligten er indtraadt. Den omstaendighed, at afgiften er forfalden, indebaerer ikke, at den afgiftspligtige skal betale den her og nu. Kan man forestille sig en erhvervsdrivende, der dagligt tilsender afgiftsmyndigheden det momsbeloeb, han er pligtig at betale for dagens omsaetning? Denne sontring efter sund fornuft mellem forfaldet og betalingen foretages - ikke overraskende - af faellesskabslovgiveren. Ifoelge sjette direktiv fremgaar sontringen ikke alene af den ovenfor gengivne artikel 10, men ogsaa af dens artikel 22, stk. 4 og 5, der lyder saaledes:

»4. Enhver afgiftspligtig person skal afgive en angivelse inden for en af hver medlemsstat naermere fastsat frist. Denne frist maa hoejst vaere paa to maaneder efter udloebet af hver afgiftsperiode at regne. Afgiftsperioden fastsaettes af medlemsstaterne til en, to eller tre maaneder. Medlemsstaterne kan dog fastsaette forskellige perioder, der imidlertid ikke maa overstige et aar.

Angivelsen skal indeholde alle noedvendige oplysninger til fastsaettelse af den skyldige afgift og de fradrag, der skal foretages, herunder i givet fald, og saafremt det er noedvendigt for fastlaeggelsen af beregningsgrundlaget, det samlede beloeb for de transaktioner, der vedroerer denne afgift og disse fradrag, samt beloebet for de afgiftsfrie transaktioner.

5. Enhver afgiftspligtig person skal indbetale merværdiafgiftens nettobeløb samtidig med afgivelsen af den periodiske angivelse. Medlemsstaterne kan dog fastsaette en anden tidsfrist for indbetalingen af dette beloeb eller opkraeve acontobeløb.«

8 Det fremgaar klart af ovenstaaende, at forfald er et teknisk begreb, som ikke maa forveksles med forpligtelsen til faktisk betaling af moms. Begrebet optraeder navnlig i forbindelse med fradragsmekanismen, som er karakteristisk for momssystemet, saaledes som det fremgaar af sjette direktivs artikel 17, stk. 1, hvorefter fradragsretten indtraeder samtidig med, at den fradragsberettigede afgift forfalder. Det fremgaar klart af selve opbygningen af fradragsmekanismen, som er indeholdt i sjette direktivs artikel 17 til 20, at det momsbeløb, som skal betales af en erhvervsdrivende, i princippet ikke er det, der foelger af de afgiftspligtige transaktioner, som han har gennemfoert, og som har foert til, at momsen er forfalden, idet der - med henblik paa fastsaettelsen af det beloeb, der faktisk skal betales til statskassen - herfra skal fratraekkes det beloeb, som den erhvervsdrivende har til gode for moms, der er betalt i forbindelse med afregningen med hans leverandoerer af goder og tjenesteydelser til brug i hans virksomhed. Denne mangel paa samhoerighed mellem det, som er forfaldent, og det, som skal udredes er - baade for saa vidt angaar begreberne og afgiftsproceduren - til hinder for, at forfaldstidspunktet forveksles med begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen.

9 Den anden fejltagelse i SFI's argumentation vedroerer anvendelsesomraadet for sjette direktiv. Ifoelge SFI er de naermere bestemmelser for momsinddrivelse omfattet af den harmonisering, som foelger af direktivet. Dette er imidlertid ikke tilfaeldet.

10 Som det med rette er anfoert af den belgiske regering foelger det af en simpel gennemgang af sjette direktivs opbygning, at direktivet ganske vist omhandler samtlige materielle aspekter af Faelllesskabets momssystem, men langt fra fastsaetter samtlige anvendelsesprocedurer i dette system, idet de eneste bestemmelser herom er indeholdt i afsnit XIII, som vedroerer forpligtelser for betalingspligtige personer, hvori er indsat den omtalte artikel 22. I den forbindelse bemaerkes, at denne artikel 22 overlader medlemsstaterne et ikke ubetydeligt skoen, saavel med hensyn til fastsaettelsen af den afgiftspligtige periode, efter udloebet af hvilken den afgiftspligtige person skal afgive en angivelse, som med hensyn til fastsaettelsen af en frist for indgivelse af denne angivelse, samt fastsaettelsen af den sidste frist for den afgiftspligtige persons faktiske betaling af afgiften (2).

11 Den omstaendighed, at en betydelig del af disse regler for momsinddrivelse falder uden for Faelllesskabets harmonisering bekraeftes i Raadets direktiv 76/308/EOEF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med de foranstaltninger, der er finansieret af Den Europaeiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, samt af landbrugsimportafgifter og told (3), som vedroerer merværdiafgift, som aendret ved Raadets direktiv 79/1071/EOEF af 6. december 1979 (4). Som anfoert af den belgiske regering, er direktiv 76/308 ikke alene blottet for henvisninger til faelles bestemmelser vedroerende momsinddrivelse, men fastsaetter endda i direktivets artikel 6, stk. 1: »1. Paa begaering af den myndighed, der anmoder om bistand, inddriver den myndighed, der anmodes om bistand, i overensstemmelse

med de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der gælder for inddrivelse af lignende fordringer, der er opstået i den medlemsstat, i hvilken den befinder sig, de fordringer, der er omhandlet i et dokument, som hjemler ret til eksekution«, hvilket forudsætter, at der ikke findes nogen fælles inddrivelsesordning for moms.

12 Med hensyn til første spørgsmål skal det herefter vurderes, om den belgiske lovgiver benyttede sig af muligheden i sjette direktiv for at fastsætte regler om momsinddrivelse, på en måde, som er forenelig med fællesskabsretten, da den indførte en ordning, hvorefter forældelsesfristen begynder at løbe den 20. i den måned, der følger efter det kvartal, hvor momsregistreringen har fundet sted, for så vidt angår afgiftspligtige transaktioner, som har fundet sted inden registreringen. Det følger af fast retspraksis, at medlemsstaterne, selv når de handler inden for området for den processuelle selvstændighed, som anerkendes af fællesskabsretten, ikke kan fastsætte processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som fællesskabsrettens direkte virkning medfører for borgerne, som er mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret, hvilke regler heller ikke i praksis må være indrettet således, at det er umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden (5).

13 I den forbindelse bemærkes for det første, at forældelsesfristen for virksomheder, som allerede er momsregistrerede, ifølge den belgiske lovgivning begynder at løbe den 20. i den måned, der følger efter det kvartal, hvor momsregistreringen har fundet sted, dvs. nøjagtigt fra den dato, hvor den frist, som er tildelt virksomheden med henblik på afgivelsen af den til denne periode hørende angivelse, udløber. Dette er ikke bestridt og kan heller ikke bestrides.

14 Således ligger valget af den frist, hvor både angivelsen skal afgives og betaling skal finde sted, ifølge den belgiske afgiftslovgivning, inden for de grænser, der er opstillet i sjette direktivs artikel 22, stk. 4 og 5, jf. ovenfor, og fastsættelsen af begyndelsestidspunktet for forældelsen til dette tidspunkt er umiddelbart overensstemmende. Det Forenede Kongeriges regering har fremsat den relevante betragtning, at det ville være højst besynderligt, hvis den afgiftspligtige person kunne drage fordel af, at forældelsesfristen begynder at løbe før det tidspunkt, hvor afgiftsmyndigheden, som har modtaget angivelsen, reelt er i stand til at konstatere, om den er korrekt, ved at iværksætte den nødvendige kontrol og træffe afgørelse om den berigtigelse, der bør følge af konstateringen af eventuelle unøjagtigheder i angivelsen. Dette ville kun fremme svig og alvorligt hæmme effektiviteten hos de organer, som er beskæftiget med momsinddrivelse, hvis forældelsen, som skal sikre de hæderlige erhvervsdrivendes retssikkerhed, men som samtidig kan indebære, at de uæderlige ikke straffes, begynder at løbe på et tidspunkt, hvor afgiftsmyndigheden - da den ikke rår over den afgiftspligtige persons angivelse - umuligt kan varetage statskassens interesser, eftersom svigen først kan konstateres efter indgivelsen af en ukorrekt angivelse.

15 Spørgsmålet er, om ordningens anvendelse i den situation, hvor den afgiftspligtige person er nyetableret, således at forældelsesfristen fremrykkes til den 20. i den måned, der følger efter det kvartal, hvor afgiftsmyndigheden har foretaget momsregistreringen, er kritisabel.

16 Det er korrekt, at fællesskabslovgivningen, på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, ikke indeholdt regler om momsregistrering, og at egenskaben af afgiftspligtig person ikke følger af momsregistreringen, men af opfyldelsen af betingelserne i sjette direktivs artikel 4. Jeg kan imidlertid ikke se, hvordan man kan nå til den løsning, at den belgiske afgiftslovgivning, ved at udskyde den afgiftspligtige persons angivelsesforpligtelse og den dertil knyttede betalingsforpligtelse til efter momsregistreringen, har overskredet de grænser, der er fastsat i fællesskabsrettens retspraksis for medlemsstaternes proceduremæssige selvstændighed. Tvaertimod er det min opfattelse, at den belgiske lovgivning, hvorefter det tidspunkt, som er bestemmende for forholdet mellem afgiftsmyndigheden og den afgiftspligtige person, er momsregistreringen, dvs. det tidspunkt, hvor afgiftsmyndigheden har modtaget anmeldelsen om

paabegyndelse af virksomheden, jf. sjette direktivs artikel 22, stk. 1, opfylder kravet om retssikkerhed. Naar den afgiftspligtige person foerst er blevet momsregistrerede, behoever han ikke laengere vaere i tvivl om, hvilken frist han raader over til at opfylde sine loebende forpligtelser eller hvilken foraeldelsesfrist han kan henholde sig til. Tilsvarende indebaerer momsregistreringen, at afgiftsmyndigheden kan paabegynde sagsbehandlingen for en afgiftspligtig person og sikre den loebende opfoelgning af sagen, hvorimod modtagelsen af angivelser og betalinger fra en afgiftspligtig person, som ikke er registreret som saadan, kan foere til forvirring, som ganske vist foerst og fremmest er til skade for forvaltningen, men som ogsaa kan gaa ud over den afgiftspligtige person selv.

17 Reguleringen af forholdet mellem den afgiftspligtige person og forvaltningen med udgangspunkt i momsregistreringen forekommer velbegrundet og kan paa ingen maade tages som udtryk for et oenske om at gribe ind i den afgiftspligtiges rettigheder.

18 Med hensyn til det foerste spoergsmaal skal jeg saaledes konkludere, at bestemmelserne i sjette direktiv, navnlig dets artikel 4, artikel 10, stk. 1, og artikel 22, ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter foraeldelsesfristen for afgiftskrav begynder at loebe den 20. i den maaned, der foelger efter det kvartal, hvor momsregistrering har fundet sted for momspligtige transaktioner, som er gennemfoert inden momsregistreringen.

Andet spoergsmaal

19 Med hensyn til det andet spoergsmaal vil jeg fatte mig i korthed, ikke mindst fordi der under retsmoedet opstod en vis enighed for saa vidt angaar spoergsmaalets besvarelse.

20 Som jeg allerede anfoerte under punkt 3 ovenfor anvendes der i spoergsmaalet en skatteretlig sprogbrug, som ikke genfindes i sjette direktiv. Der er imidlertid ingen tvivl om, at den nationale ret oensker oplyst, hvilket beskatningsgrundlag der finder anvendelse ved beregningen af den moms, som ifoelge sjette direktivs artikel 6, stk. 2, paalaegges en virksomhed, som tildeler sine medarbejdere en fordel in natura, i den situation, hvor virksomheden har rettet henvendelse til en tjenesteyder i en anden medlemsstat med henblik paa at opnaa den tjenesteydelse, som virksomheden stiller til raadighed for de paagaeldende. Spoergsmaalet er naermere bestemt, om dette beskatningsgrundlag skal omfatte den moms, som er knyttet til tjenesteydelsen i en anden medlemsstat, og som er betalt i denne.

21 Som Kommissionen med rette har anfoert, skal der henvises til artikel 11, punkt A, stk. 1, litra c), i sjette direktiv, hvorefter beskatningsgrundlaget »ved de i artikel 6, stk. 2, omhandlede transaktioner, (er) de udgifter, som den afgiftspligtige person har haft i forbindelse med tjenesteydelsen«, hvorfor spoergsmaalet saaledes er, om »de udgifter, som den afgiftspligtige person har haft« omfatter udgifterne inklusive alle afgifter eller udgifterne foer moms.

22 Det foelger af selve essensen i Faellesskabets momssystem, som har til formaal at erstatte de tidligere flerledsaftgiftssystemer med en neutral ordning, at afgiften altid fastsaettes efter et beskatningsgrundlag, som ikke omfatter momsen.

23 Denne regel fremgik allerede af artikel 8 i Raadets andet direktiv 67/228/EOEF af 11. april 1967 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsaetningsafgifter - Det faelles mervaridiaftgiftssystems struktur og de naermere regler for dets anvendelse (6), og den blev udtrykkeligt bekræftet af Domstolen i dommen af 5. maj 1982 (7), som vedroerte omsaetningsafgift ved indfoersel af brugte goder. Reglen fremgaar ogsaa af sjette direktivs artikel 11, for saa vidt angaar moms ved indfoersel.

24 Der er saaledes tale om en almengyldig regel, hvis anvendelse ikke afhaenger af, om tjenesteydelsen stammer fra en leverandoer paa det nationale omraade eller fra en leverandoer i en anden medlemsstat.

25 Som det i oevrigt anerkendes af den belgiske regering er det saaledes af mindre betydning, som i tilfaeldet med SFI, at de koeretoerjer, den stiller til raadighed for sine medarbejdere til privat brug, er udlejet af en tjenesteyder i Luxembourg.

26 Under alle omstaendigheder er det vaerdien af ydelsen foer moms, der udgoer beskatningsgrundlaget for den afgift, som fastsaettes i henhold til sjette direktivs artikel 6, stk. 2.

27 Paa denne baggrund kan jeg ikke se, hvorledes der kan foreligge forskelsbehandling i forhold til ydelser, som leveres fra en anden medlemsstat. Princippet om afgiftsneutralitet, som er en del af Faelleskabets momssystem, fjerner enhver interesse, som SFI kunne have dels i at paaberaabe sig EF-traktatens artikel 95 - forudsat i oevrigt, at det antages, at denne bestemmelse, som omhandler varer, finder anvendelse paa en tjenesteydelse fra en anden medlemsstat - dels i at paaberaabe sig EF-traktatens artikel 59, i hvilken forbindelse man maa rejse spoergsmaalet, om den belgiske afgiftsordning foerer til, at de belgiske virksomheder finder det mindre tillokkende at modtage tjenesteydelser fra leverandoerer i de andre medlemsstater, hvilket dog ikke er tilfaeldet.

28 Tilsyneladende er SFI og den belgiske regering uenige om den maade, hvorpaa den belgiske afgiftsmyndighed har beregnet den moms, der skal udredes af SFI, idet sidstnaevnte goer gaeldende, at afgiftsmyndigheden reelt ikke har anvendt et beskatningsgrundlag foer moms.

29 Her er der dog tale om en faktisk omstaendighed, som det ikke tilkommer mig at tage stilling til, og som jeg i oevrigt ikke kan vurdere, idet alle de noedvendige elementer ikke foreligger i det sagsmateriale, som jeg har faaet forelagt.

30 Jeg skal blot bemaerke, at de af SFI under den skriftlige forhandling fremlagte tal og den foreslaaede beregningsmetode for den moms, som faktisk skal betales, ikke indeholder den noedvendige klarhed.

31 SFI tager udgangspunkt i, at den belgiske afgiftsmyndighed har baseret sig paa et beskatningsgrundlag, som omfatter den moms, der er betalt i Luxembourg, og opstiller en beregning, som sigter mod at udregne det korrekte beskatningsgrundlag, dvs. vaerdien foer moms, i hvilken forbindelse den angiver en sats paa 25%, som svarer til den sats, der gaelder i Belgien.

32 Saafremt det imidlertid antages, at den belgiske afgiftsmyndighed med urette har baseret sig paa et beskatningsgrundlag, som omfatter den luxembourgiske moms, er der tale om en sats paa 15% og ikke en sats paa 25%.

33 Jeg formoder, at der her er tale om en misforstaaelse, som paa det rette tidspunkt vil blive afklaret af den nationale ret.

34 Eftersom Domstolen alene skal fortolke faelleskabsretten, skal jeg foreslaa, at det andet spoergsmaal besvares med, at det beskatningsgrundlag, der finder anvendelse ved paalaeggelse af afgift i de tilfaelde, der omhandles i sjette direktivs artikel 6, stk. 2, ikke inkluderer den moms, som virksomheden har betalt ved koebet af godet, eller af vederlaget for den tjenesteydelse, som den stiller til raadighed for sit personale til privat brug.

Forslag til afgoerelse

35 Jeg skal herefter foreslaa Domstolen at besvare det foerste spoergsmaal saaledes:

»Bestemmelserne i Raadets sjette direktiv 77/388/EOEF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsaetningsafgifter - Det faelles mervaerdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, og navnlig artikel 4, artikel 10, stk. 1, og artikel 22, er ikke til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter forældelsesfristen for afgiftskrav begynder at loebe den 20. i den maaned, der foelger efter det kvartal, hvor momsregistrering har fundet sted, for saa vidt angaar afgiftspligtige transaktioner, der har fundet sted inden registreringen.«

Jeg skal endvidere foreslaa, at det andet spoergsmaal besvares saaledes:

»Ved paalaeggelse af afgift i de tilfaelde, der omhandles i artikel 6, stk. 2, i sjette direktiv 77/388/EOEF maa det beskatningsgrundlag, der skal anvendes, ikke inkludere den moms, som virksomheden har betalt ved koebet af godet, eller af vederlaget for den tjenesteydelse, som den stiller til raadighed for sit personale til privat brug.«

(1) - EFT L 145, s. 1.

(2) - Dom af 10.7.1984, sag 42/83, Dansk Denkvit, Sml. s. 2649, som den tyske regering med rette har henvist til i sine skriftlige bemaerkninger.

(3) - EFT L 73, s. 18.

(4) - EFT L 331, s. 10.

(5) - Jf. dom af 14.12.1995, forenede sager C-430/93 og C-431/93, Van Schijndel og Van Veen, Sml. I, s. 4705.

(6) - EFT 1967 I, s. 14.

(7) - Sag 15/81, Schul, Sml. s. 1409.